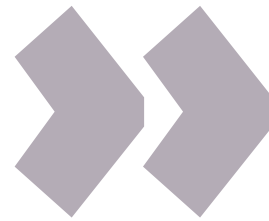

EG FTUR

**Eg hevði bíðað
so leingi eftir
hesum, at tað kom
als ikki sum ein
skelkur, tá hann
gav mær boðini, so eg svaraði
alt fyri eitt, at eg var klár.
Eg var eisini so klár, ið man
kann vera**

**Sjálvt um eg sum
yngri hevði eina
lungafunktiún,
ið var nógv betri
enn hana eg havi
nú, so følist hetta
so stórt, tí eg
orki ting aftur,
ið eg áður ikki
havi megnað**

siga, greiðir Sigrun Jóhansdóttir Bisp frá.

Hóast Sigrun Jóhansdóttir Bisp hevði fingið vitað, at hon neyvan fór at megna nógv meira enn tvær vikur knýtt at teimum ymskum tólunum, ið hjálptu henni at anda, so komu eingi nýggj lungur hesa tíðina. Tað gjørdtu tað heldur ikki tær báðu næstu vikurnar.

– Á tí degnum, tá fyra vikur vóru

farnar, hevði eg vitjan av tveimum vinkonum. Eg minnst at sjúkrasysturin kom inn, og spurdi, um tær báðar kundu fara heim, minnst Sigrun Jóhansdóttir Bisp aftur á.

Tað var púra óvanligt, at sjúkrasysturin soleiðis koyrði fólk tí hús, tí fram til tá høvdu ongar avmarkingar verið viðvíkjandi gestum. Kortini fekk Sigrun Jó-

hansdóttir Bisp als ongan varhuga av, at nakað serligt var áfatt.

– Eitt korter seinni kom lækurin inn í stovuna og spurdi, um eg føldi nakran mun í viðgerðini. Hann greiddi frá, at tey høvdu steðga at veita mær mat úr sondum, tí eg skuldi fasta til skurðviðgerðina, nú tey høvdu fingið hendur á lungum, ið passaðu til mín, sigur Sigrun Jóhansdóttir Bisp.

Loksins var stundin komin, ið Sigrun Jóhansdóttir Bisp og familjan høvdu bíðað so leingi eftir. Eftir átta langar mánaðir í Danmark og fyra vikur knýtt at alskyns hjarta- og lungutólum, vóru framtidarútlitini endiliga bjørt, og svar-ið frá Sigrun Jóhansdóttir Bisp til læknan kom beinanvegin.

– Eg hevði bíðað so leingi eftir hesum, at tað kom als ikki sum ein

skelkur, tá hann gav mær boðini, so eg svaraði alt fyri eitt, at eg var klár. Eg var eisini so klár, ið man kann vera.

Heimkoma

Skurðviðgerðin gekk væl, og longu tveir mánaðir eftir, at Sigrun Jóhansdóttir Bisp hevði fingið